

нощъ покри погледа на този, който бѣ щастливъ пръвъ да надзърне въ чудесата на природата. Ослѣпѣлъ и оглушалъ, до него сж имали постояненъ достъпъ двамата негови ученици — учени: Торичели и Вивиани, които сж записвали всичко, каквото той е изказвалъ и диктувалъ.

Галилей починалъ на 8 януарий 1642 год., на 78 години, въ ржцетѣ на двамата си ученици Вивиани и Торичели, въ присѣтствието на мѣстния свещеникъ и двама представители на инквизицията. Той билъ погребанъ въ неговата вила, въ Арчетри и после пренесени останкитѣ му въ църквата Санта Кроче, въ Флоренция, между останкитѣ на други велики хора на Тоскана.

Следъ смъртѣта на великия ученъ била произнесена присѣда отъ инквизицията — да бждатъ изгорени всички негови ржкописи, за да се прекратятъ всички съблазни и ереси.

Другаритѣ и ученицитѣ на Галилея едва могли да спасятъ часть отъ неговитѣ ржкописи. Отъ така спасенитѣ ржкописи, отъ неговия ученикъ Вивиани, последниятъ страхувайки се отъ инквизицията, ги заровилъ въ земята. Неговиятъ слуга, следъ смъртѣта на Вивиани, споредъ както казватъ, случайно ги открива и продава, като ненуждни, на нѣкакъвъ саламджия, за обвиване на покупки.

Споредъ думитѣ на Араго, прочутъ френски астрономъ, Некто Тоцети разказва следното за случайното откриване на нѣкои отъ тѣзи ржкописи:

„Презъ есенъта 1739 г.,“ (т. е. почти сто години следъ смъртѣта на Галилея). докторъ Лати и Нелли отивали да се почерпятъ въ една пивница. Тѣ се отбиватъ въ една колбасница, отъ кждето си купили болонски саламъ, който билъ увитъ въ хартия. Въ пивницата Нелли забелязалъ, че обвивката на салама билъ отъ ржкописъ на Галилея. Безъ да каже нито дума на Латя, той прибралъ ржкописа. При връщането си, Нелли се отбива въ сжщата колбасница и узнава, че продавачътъ често купувалъ на тегло такива книги отъ лице, непознато нему — а на неговия слуга.